

Till minne av Anders

I bland blir tillvaron fullständigt överklig. Det blir omöjligt att ta intryck och saker som tidigare ansågs vara mycket viktiga blir totalt oväsentliga. Så var det för mig och säkerligen för många av er när ni fick beskedet att Anders var död. Livet och tillvaron ses i ett helt nytt perspektiv.

Jag minns första gången jag träffade Anders. Det var i samband med stafett-SM i Rönninge 1995. Eftersom jag var på väg att flytta tillbaka till Göteborg var det naturligtvis spännande att spana det där gänget i färgglada jackor som yrade runt på tävlingsplatsen och tjoade på varandra. Kanske kunde man i framtiden börja träna med dem.

Med i det gänget fanns en lite satt kille som i det närmaste var i upplösningstillstånd när det visade sig att hans lag skulle komma att knipa en bronsmedalj. Han for upp och ner och rusade euforiskt runt och ingenting kunde stoppa honom. Utan ett hårstrå på huvudet sken han som en sol. Livet lekte. Det var ingen tvekan om att han var stolt och kände genuin glädje över vad han och hans lagkamrater hade presterat. Det är nog den enda gång som jag sett en SM medaljör vägra ta av sig medaljen i matsalen efter tävlingen. Att Anders hade utmärkt sig - i positiv bemärkelse - bland hundratalet människor var inte unikt. Anders levde och gav intryck på sin omgivning. Det är få av oss som inte känt han närvaro och smittats av hans entusiasm.

Att minnas Anders utan att samtidigt tänka på Triathlon Väst är omöjligt. Vi är mycket stolta över honom som idrottsman, men framför allt är vi glada över att få ha haft honom som vän. Samtidigt vet jag att Anders satte stort värde på att få dela sina framgångar med oss. Redan vid min första kontakt med föreningen - det klassiska vårlägrat på brottarmattorna i Falkenberg - kändes att bland det här gänget fanns en stark gemenskap och värme. Trots att det var en individuell sport som förenade medlemmarna i Triathlon Väst, var det gruppen som helhet man värnade om.

Triathlon Väst utgörs så gott som uteslutande av glada motionärer med olika ambitionsnivå. Anders utgjorde tillsammans med Ted och Teddy undantaget. Fullständigt hängiven sin idrott anpassade han hela sin tillvaro för att bli så bra som möjligt. Han arbetade fulltid och hade långt både till arbetet och till simträningen. Detta innebar att han upprättade ett logistikschemat som om det blev känt skulle gett honom en tjänst på ett större transportföretag. Cykla till jobbet, springa till klubbkamrat, äta, iväg till simträning, övernattnin hos klubbkamrat, springa till jobbet, cykla hem osv osv. Kanske hade man själv klarat det en vecka, men för Anders var det hans sätt att leva. Ibland kunde schemat leda till viss irritation. Om man till exempel ville träffa Anders på en tisdag, kunde det bli stora problem för honom att ta sig till träningen på torsdag. Hur som helst så lyckades han i alla fall få ihop sina 25-30 timmarsveckor.

När man tänker på Anders så kan man inte låta bli att minnas hans klassiska kommentarer. Han gjorde aldrig saker mer komplicerade än vad de var och hade en förmåga att finna enkla lösningar. Kommentaren "Vad är problemet?" har hörts mer än en gång och är Anders personifierad. En av de bästa tillfällena då den fölls var

då en klubbkamrat ojade sig och sa: ah du vet Anders, när man simmat 3800 meter, cyklat 18 mil och sprungit halva maran börjar det kännas lite i benen. Anders tittade förvånat på honom och sa: Aha och vad är problemet, det är väl bara att springa...

Tveklöst är Anders den svensk som är innehar flest världsmästartitlar. Förutom att han satte världsrekord på alla sina olika träningsrundor var dessa indelade i etapper på vilka man också kunde bli världsmästare. En ny bästa tid och han var världsmästare igen. Över dessa rekord fördes noggrann statistik. Av de mer seriösa världsrekorden finns Angeredsbacken och la Calobra. På den senare skulle nytt VM hållas i våras och i brist på riktig konkurrens radades vi klubbkamrater upp på ett långt led och släpptes iväg en och en med trettio sekunders lucka. Sist startade Anders och jakten började. Trots att vi alla körde oss fullständigt slut kom naturligtvis Anders först upp knep världsmästartiteln på en ny världsrekordtid.

Vi talar ofta om att leva i nuet. Carpe diem. Tyvärr glömmen många av oss av det och prioriterar helt fel saker. Jag är glad att detta inte var fallet med Anders. Han valde att fokusera på det han tyckte bäst om - sin idrott och det den medförde. Är det något vi skall ta lärdom av efter Anders, så är det att lägga energi på det som verkligen betyder något för oss, och bry oss mindre om oväsentligheter.

Anders var självklart en mycket duktig idrottsman. Men för alla oss som kände honom är det som vår vän vi saknar honom.

Att inte längre få uppleva de gigantiska skrattanfallen tillsammans med dig känns fruktansvärt. Känslan att inte få se dig som den kung du var på dansgolvet eller höra dig rappa på en fest är överklig. Dina matlådor med fantastiska kombinationer av anrättningar som visserligen var exakt uträknade näringsmässigt, men som vi andra uppfattade som nyskapande. Och vem skall hålla takten i herrarnas "danssektion"? Utan dig kommer både synkroniseringen och succéerna att utebli.

Vad vi har är minnena. Din klingande göteborgska och din fantastiska utstråling gör att vi utan minsta problem kan se och höra dig. Här och nu.

Anders - Du finns i våra hjärtan. Trots att sorgen och smärtan stundtals är bedövande, kan vi känna din närvaro. I minnet är du levande. Vi ser ditt leende och vi hör din röst. Vi bär dig med oss inom oss och det ger oss kraft att gå vidare.

Din vän Ola